

Нетърпливо се отварят нѣгдѣ врата; тътнежи на бързи стѣпки по дѣсченъ чардакъ се отекватъ въ нощта и нѣгдѣ далечъ-далечъ задъ тъменъ плетъ се мѣрва свѣтлинка, мѣрне се, сѣкашъ боязливо и се дави въ мрака.

Наоколо става още по-тъмно, по-тайнствено,

Спомнихъ си, че нѣкога, кога бѣхъ на гурбетъ оприличавахъ тая нощъ на човѣшкия животъ. Доиде година, щастието се усмихва: желаніята свѣтулкатъ, като подранилитѣ свѣщи. Ала ей щастието измѣнява; като окжснѣлъ домакинъ то бърза да настигне. И само въ късенъ часъ ще се мѣрне въ тъмата и минава незабѣлѣзано. Тъмното небе ми се струваше мащеха сѣдба, която поглѣща всѣка надежда...

Кога се върнахме въ къщи, докато окото познае отъ чие блюдо е хапнала старата година— на всѣкиго се подава парче млинъ. Съ какво нетърпѣние се дири въ диплитѣ на топлия млинъ, за да се намѣри очаквания късметъ! Всѣки дири по нѣщо, че всички знаемъ: кому се падне сребърната пара, у него ще бѣде печалбата тая година; който намѣри една дрѣнова пѣпка — ще бѣде най-щастливия; комуто се паднатъ двѣ — нѣма да ходи на гурбетъ; тритѣ пѣпки значатъ сполука; а ако нѣкой кихне, дѣдо ще извади изъ дълбока кисня златна монета, прѣдавана отъ прадѣди, ще му я хариже и отгорѣ ще получи нѣкое лозе или нива, които да носятъ неговото име.

Къмъ полунощъ старъ дѣдо излиза на чердака звѣзди да огледа, Балкана да види, че по тѣхъ той познава кое врѣме е. Вѣнъ ще чака до като наближи новата година. И хлопне ли се вратата и